

Μία εργατική δομή, η απεργία της ACS και το σπάσιμο της τρομοκρατίας

των Έλενας Καλημέρη, Κυριάκου Δημάγγελου

Μέσα στην κυριαρχία της τηλεοπτικής εικόνας, ολόκληρα κομμάτια της πραγματικότητας χάνονται. Η σημασία τους αλλοιώνεται. Αν δεν σε παίζει η tv είναι σαν να μην υπάρχει. Ξεκινάς τη μέρα σου και μαθαίνεις ότι συνδικαλιστής ζήτησε 50 χιλιάρικα για να μην κάνει απεργία. «Όλοι ίδιοι δεν είναι»; «Αυτοί δεν μας καταστρέψανε»; Η εικόνα είναι ασφυκτική. Δεν περισσεύει οξυγόνο για την πραγματικότητα. Για να περάσει λίγος αέρας χρειάζεται μια ρωγμή. Για να ανοίξει ρωγμή απαιτείται μία σύγκρουση..

Το ραντεβού είναι στις 10 το βράδυ, στην Πέτρου Ράλλη. Η προσυγκέντρωση στην ώρα της. Ανοίγεται το πανό και μοιράζονται οι σημαίες του σωματείου. Περνάμε απέναντι τον δρόμο και ξεκινά ο αποκλεισμός της ACS. Στόχος: να μην περάσει τίποτα. Ούτε μέσα ούτε έξω από το κτίριο. Όσο περισσότερο μπορέσουμε. Αποκλεισμός στη κεντρική επιχείρηση του κλάδου της ταχυμεταφοράς. Μία επιχείρηση όπου αν την ξύσεις λίγο βρίσκεις το βαθύ κράτος. Πρώην και νυν διοικήσεις που έχουν περάσει από υπουργεία, σύμβουλοι πρωθυπουργών, πρώην αντιπρόεδροι του ΣΕΒ και ο κατάλογος όλο μεγαλώνει.

Μαγαζί γωνία δηλαδή. Μαγαζί το οποίο πρέπει να ανοίγει δρόμους για τον κλάδο. Μαγαζί με κέρδη μεταφόρων 2 εκατομμύρια ευρώ το χρόνο. Μαγαζί που πρέπει να παίζει κύριο ρόλο στο να σπάσει ο εργατικός τσαμπουκάς. Να απολυθούν πολλοί και ίσως να επαναπροσληφθούν ελάχιστοι, χωρίς αποζημιώσεις, δουλεύοντας για πέντα κατοστάρικα. Διοίκηση που δίνει μαθήματα εφαρμοσμένης ηγεμονίας. Υπογράφω επιχειρησιακή σύμβαση με το εργοδοτικό σωματείο χωρίς μειώσεις για να αποσπάσω ένα κομμάτι εργαζομένων από το κλαδικό σωματείο. Πάω το μισθό στα πέντε κατοστάρικα στα franchise, έχω διασπάσει τον κλάδο, τελειώνω και με την «καλή» επιχειρησιακή σύμβαση. Παλιό, αλλά δουλεύει ακόμα.

Ένταση από την αρχή. Στελέχη που εκτοξεύουν απειλές. Μηνύσεις, αστυνομία, προσπάθεια τρομοκράτησης. Το έβλεπες στον τρόπο που μιλούσαν, στο ύφος τους, στις κινήσεις του σώματος τους. Σε αντιμετώπιζαν σαν να είσαι ένα τίποτα. Ένας αναλώσιμος οδηγός. Σε μία εβδομάδα μπορεί να έχεις τρακάρει και να μην τους ξαναενοχλήσεις. Είναι αδιανόητο τέτοια στελέχη να σου μιλήσουν ισότιμα. Έχει όμως και ο διάλογος το συσχετισμό του. Έχει μπλοκαρισμένες νταλίκες και εμπορεύματα που δεν φεύγουν. Γιατί για να φύγουν, υπάρχουν όροι. Να πληρωθούν δεδουλευμένα, να προσληφθούν οι απολυμένοι από τα franchise.

Η διοίκηση δεν συζητάει. Καταθέτει μηνύσεις. Τελεσίγραφο για συλλήψεις. «Υπάρχουν νόμοι, υπάρχει κράτος». Τσαμπουκάδες από οδηγούς που πάνε να ξεκινήσουν περνώντας πάνω από τους απεργούς. Προσπάθεια για ένταση μπας και δοθεί αφορμή στην αστυνομία να παρέμβει. Πέφτει, όμως, στο κενό. Η άλλη πλευρά δεν τσιμπάει. Ο σχεδιασμός της περιλαμβάνει μία περιφρούρηση με αρχή, μέση και τέλος. Πειθαρχία στο στόχο και στη συλλογικότητα. Πειθαρχία ανθρώπων που όλη τη μέρα τρέχουν σαν τρελοί να πιάσουν του στόχους της διανομής. Που μετά από μία βραδινή περιφρούρηση με δύο ώρες ύπνο θα πάνε στη δουλειά.

Παράξενα πράγματα. Καταστάσεις που δεν μπορεί να μετρήσει κανένα επιχειρηματικό πλάνο, καμία έρευνα αγοράς. Γιατί δεν χωράνε στα πλαίσια της αντίληψής τους. Δεν

χωράνε στο θέαμα και στην εικόνα, στα κέρδη και στην «αποποινικοποίηση της επιχειρηματικότητας». Πώς γίνεται ένας ενοικιαζόμενος εργαζόμενος σε τράπεζα, που το επόμενο πρωί στις έξι θα πρέπει να ετοιμάζεται για άλλη μια υπέροχη μέρα στον μαγευτικό κόσμο των τραπεζών, να ξενυχτά μαζί με τους κούριερ στην Πέτρου Ράλλη; «Μεταφερόμενοι», θα φωνάξει ο καθεστωτικός δημοσιογράφος. Θα το κάνει γιατί η συγκεκριμένη πρακτική του είναι ξένη. Δεν χωράει στο δικό του σύστημα αξιών, στην δική του ηθική. Η αλληλεγγύη για αυτούς είναι ένα άδειο κουφάρι. Μπορεί να φαίνεται ότι είμαστε από την ίδια χώρα αλλά δεν μιλάμε την ίδια γλώσσα. Δεν εννοούμε τα ίδια πράγματα. Είμαστε δύο κόσμοι ξένοι. Δύο κόσμοι που το μόνο που τους ενώνει είναι η σύγκρουση.

Η κινητοποίηση τελειώνει νωρίς το πρωί. Η ζημία στην επιχείρηση έχει γίνει. Τα καταστήματα της βόρειας Ελλάδας έχασαν τις διανομές της ημέρας. Εμπόρευμα που έπρεπε να φύγει δέκα το βράδυ έφυγε μετά τις έξι το πρωί. Στην Αττική η δουλειά βγήκε μόνο μετά από υπερωρίες και δουλειά μέχρι το βράδυ. Έξι το πρωί και η Πέτρου Ράλλη ήταν γεμάτη από μπλοκαρισμένα αμάξια της εταιρίας που δεν μπορούσαν παρά να περιμένουν πότε θα τελείωνε ο αποκλεισμός, παρά τις απειλές της αδύναμης, εκείνη την ώρα, εργοδοσίας. Μια μικρή νίκη. Μία νίκη σε ένα κόσμο που οι μάχες είναι καθημερινές. Σε ένα κόσμο που η αξιοπρέπεια είναι ζητούμενο καθημερινού αγώνα. Η ρωγμή, όμως, έγινε και το οξυγόνο πέρασε. Υπάρχει ο κόσμος που τη δίνει αυτή τη μάχη καθημερινά. Που μία υπόθεση δύσκολη την εμφανίζει ως αυτονόητη επιλογή. Ένας κόσμος με διαφορετικά κριτήρια και αξίες, ξένες για την κυριαρχία του κέρδους.

Με μία γλώσσα ξένη για την εξουσία. Με μία γλώσσα που δεν περιορίζεται στα ελληνικά. Στην κινητοποίηση του σωματείου δεν άκουγες μόνο ελληνικά. Γιατί το σωματείο δεν είναι «μόνο για έλληνες». Είναι δομή της εργατικής τάξης που παλεύει. Είναι το σωματείο στην κινητοποίηση του οποίου ακούστηκαν συνθήματα για τους μετανάστες. Για τους μετανάστες που μας κοίταζαν από την άλλη μεριά της Πέτρου Ράλλη. Μέσα από το κτήριο των μεταγωγών, πίσω από τα κάγκελα των παραθύρων, με το που μας αντιλήφθηκαν, άρχισαν να φωνάζουν συνθήματα και να τραγουδούν, κάνοντας το σήμα της νίκης. Γιατί ο αγώνας και η αξιοπρέπεια είναι ίδια σε όλες τις γλώσσες των φτωχών.